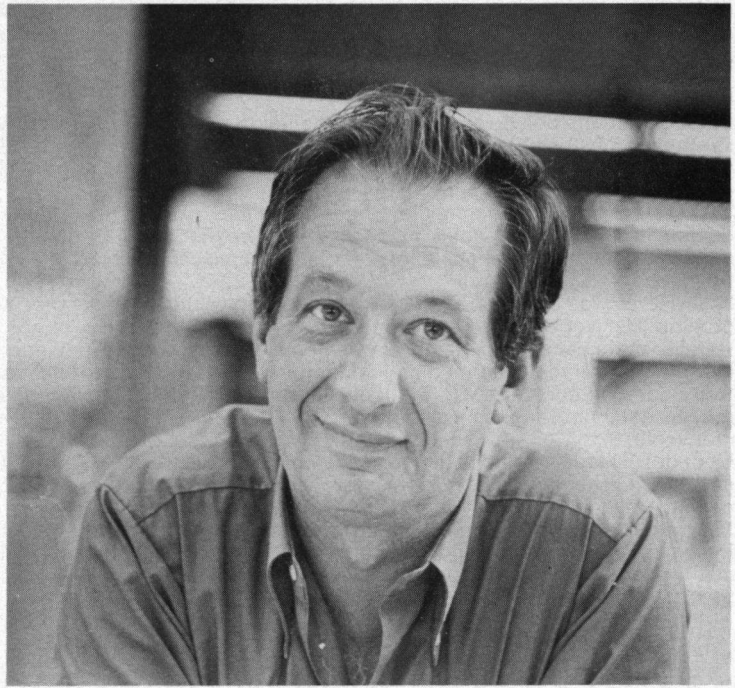

Jaap zestig!

Onze Belgische vogelvriend, Roger Arnhem, maakte ons er op attent, dat Jaap Taapken op 16 maart '85 zestig jaar wordt en het leek hem gepast daar maar niet zo aan voorbij te gaan. Hij dacht aan een feestnummer van HET VOGELJAAR. Dat nummer komt er wel, maar dan in de loop van dit jaar.

Om praktische redenen leek het ons beter een klein deel van dit nummer aan Jaap te wijden, ook al omdat het vrijwel onmogelijk is hem er bij de samenstelling van een nummer buiten te houden. Daarmee is dan meteen gezegd hoe dominerend Jaap in onze redactie feitelijk is. Het zou in de geest van deze tijd passen om in chronologische volgorde zijn levensloop te schetsen, maar daarmee doe je geen recht aan de meest fanatieke vogelbeschermer, die ik ken. Onvermoeibaar zoekt hij steeds nieuwe wegen, of haakt hij spontaan in op nieuwe ontwikkelingen.

Wat anderen van hem denken, als hij plotseling zijn koers wijzigt, of wanneer hij zijn mede-vogelbeschermers fel bekritiseert, raakt hem wel, maar deert hem niet. Hij kan niet anders, want de bescherming van vogels gaat bij hem vóór alles.

Het behoeft dan ook geen verwondering te wekken, dat de opkomst zo'n 30 jaar geleden van plaatselijke vogelbeschermingswachten door vogelvrienden, die geen vrede meer hadden met de activiteiten van de landelijke Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels, direct zijn sympathie had. Ook hij vond een jaarvergadering en een overigens voortreffelijk jaarboekje niet voldoende.

Toen dan ook de Vogelbeschermingswacht Zaanstreek een eigen orgaan uitgaf, genaamd 'Wiek en Sneb', met als doel alle plaatselijke, gestencilde organen in ons land te bundelen en zodoende méér publiciteit te geven aan praktische vogelbescherming, was Jaap Taapken direct attent.

Reeds in het 3e nummer van de eerste jaargang 1953 plaatste hij een oproep tot medewerking aan het verzamelen van waarnemingen van Kruisbekken in Nederland. Er was toen een kruisbekken-invasie. Jaap was verbonden aan het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden.

In dat zelfde nummer startte ik een rubriek 'Van tijd tot tijd in 1953', een verzameling veldwaarnemingen. Aan het eind van die rubriek stelde ik de volgende vraag: Is er onder de lezers misschien een goede vogelman, die zich zou willen belasten met het sorteren van de verschillende gegevens, zodat de redactie een beetje ontlast wordt? Dat was voor Jaap voldoende om zich direct te melden en in de 1e jaargang nummer 4 (november '53) werd hij vogelkundig medewerker van 'Wiek en Sneb' en publiceerde hij gelijktijdig een verzameling waarnemingen met als nieuwe kop: Veldwaarnemingen 1. Het was voor velen leuk hun eigen waarnemingen en hun naam te lezen.

Jaap bleek een wijdvertakt net van vogelvrienden te hebben, dank zij zijn intensieve bemoeie-

nissen met vogelringers. Naast zijn redactiewerkzaamheden onderhield hij een drukke correspondentie met honderden vogelvrienden in ons land. Zijn enthousiasme kende geen grenzen. Het aantal verenigingen dat aan 'Wiek en Sneb' deelnam groeide met de dag.

Wiek en Sneb wordt Het Vogeljaar

De pogingen om ook de Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels er bij te betrekken hadden eindelijk succes, zij het dat als voorwaarde werd gesteld, dat de naam van het blad moest worden gewijzigd en de eindredactie moest worden gevoerd door de toenmalige secretaris van de vereniging, Ko Zweeres.

Voor ons enthousiaste ploegje wogen de eisen zwaar, maar uiteindelijk vonden we de doelstelling: één gezamenlijk blad, waardoor we een krachtig geluid voor de vogelbescherming konden laten horen, belangrijker dan de naam van het blad of de personen die de redactie voerden.

Ko Zweeres was een ervaren journalist en een geweldige vogelkenner. Mede door zijn inbreng groeide 'Het Vogeljaar' in snel tempo.

Helaas, zoals dat meer gebeurt: het werken in teamverband is niet ieder gegeven. Er ontstond hier en daar verschil van mening in de redactie en dat leidde tot het vertrek van Ko Zweeres. Het eindredacteurschap was inmiddels uitgegroeid tot een omvangrijke bezigheid en we waren blij, dat Jaap Taapken het werk van Ko wilde overnemen en hij deed en doet dat nog steeds met verve.

Meer dan 30 jaar werk ik nu met hem samen, niet altijd waren wij het met elkaar eens, spanningen zijn er zeker geweest, maar er bestaat een sterke band tussen ons: de vogels en 'Het Vogeljaar'!

Mijn waardering voor zijn ijver, nauwgezetheid, vindingrijkheid en vooral zijn trouw aan ons ideaal, is groot. Hij is ook gevoelig en attent en aan moeilijkheden in zijn leven heeft het hem ook niet ontbroken, doch een strijder als Jaap overwon. Daarom Jaap en Gerda, mijn felicitaties!

Jan Albers.